

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Gabriely Bašné a soudců Mgr. Ondřeje Hrabce a Mgr. Kateřiny Kozákové ve věci

žalobce: JUDr. M. U., soudní exekutor
X
se sídlem X
zastoupený Mgr. Janem Válkem, advokátem
se sídlem Vítkova 247/7, Praha 8 – Karlín

proti

žalovaný: Ministerstvo spravedlnosti
se sídlem Vyšehradská 424/16, Praha 2 – Nové Město

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 8. 2019, č. j. MSP-257/2018-OED-SEU/31,

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 8. 2019, č. j. MSP-257/2018-OED-SEU/31, **se ruší** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení o žalobě v celkové výši 11 228 Kč k rukám jeho zástupce Mgr. Jana Válka, advokáta, do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

I. Základ sporu

1. Žalovaný v záhlaví uvedeným rozhodnutím vytkl žalobci nedostatky v exekuční činnosti podle § 7a zákona č. 120/2001 Sb., o soudních exekutorech a exekuční činnosti (exekuční řád) a o změně dalších zákonů, ve znění účinném do 30. 6. 2021. Žalobci bylo vytknuto, že v exekučních řízeních spisových značek 098 EX 01399/12, 098 EX 01400/12, 098 EX 01404/12, 098 EX 01407/12, 098 EX 01408/12, 098 EX 01410/12, 098 EX 01411/12, 098 EX 01412/12, 98 EX 02435/13 a 98 EX 05147/10 vydal dne 14. 8. 2017 usnesení, jimiž byla daná exekuční řízení zastavena a současně výrokem II bylo rozhodnuto, že povinný je povinen uhradit náklady exekuce ve výši 7 865 Kč, a to přestože náklady exekuce vznikly před zahájením insolvenčního řízení a přestože byl povinný úspěšně oddlužen a tedy osvobozen od placení dosud neuspokojených pohledávek. Tím žalobce porušil povinnosti stanovené v § 414 odst. 2 zákona č. 182/2006 Sb., o úpadku a způsobech jeho řešení (insolvenční zákon), ve spojení s § 2 odst. 1 a 2 exekučního řádu, a současně žalobce nezohlednil a nerespektoval související judikaturu Ústavního soudu, podle které exekutor musí přihlásit svou pohledávku odpovídající nákladům exekuce do insolvenčního řízení.

II. Obsah žaloby a vyjádření žalovaného

2. Žalobce v žalobě namítá, že nebyly naplněny důvody pro udělení výtky. Žalobce v podané žalobě namítá, že za své jednání již byl potrestán rozhodnutím Nejvyššího správního soudu jako soudu kárného (dále i jen „kárný senát“) ze dne 30. 10. 2018, č. j. 14 Kse 1/2018-114, který jej shledal vinným za vydání celkem 11 rozhodnutí (jiných spisových značek než jsou nyní posuzované), jimž v období od prosince 2016 do října 2017 rozhodl, že povinný je povinen uhradit náklady exekuce, přestože insolvenční soud po splnění oddlužení dlužníka (povinného) osvobodil od placení pohledávek. Tím dle kárného soudu spáchal správní delikt exekutora dle § 116 odst. 2 písm. b) exekučního řádu a bylo mu uloženo písemné napomenutí. Žalobci je tak nyní vytýkáno totožné jednání pouze v jiných exekučních řízeních. Všechna rozhodnutí o nákladech exekuce, jež jsou mu nyní dávana za vinu, vydal dne 14. 8. 2017, tedy ve stejném časovém období, o kterém již rozhodoval kárný senát. Tento soud zohlednil skutečnost, že žalobce takto postupoval v době proměny judikatury, kdy zkoumaná otázka nebyla jednotná a jasná. Rovněž kárný senát v rozhodnutí uvedl, že postačí pouze nejmírnější sankce (napomenutí), jež bude pro žalobce dostatečným varováním do budoucna. Žalovaný se skutečností, že za totožné jednání byl již žalobce potrestán, nijak nezabýval. Ani se neobrátil na další dohledové orgány (Exekutorskou komoru, Obvodní soud pro Prahu 9 a Okresní soud v Karvině) s žádostí o informaci, zda se v rámci své činnosti uvedeným postupem žalobce zabývaly.
3. Podle žalobce je nutné jednotlivě vydaná usnesení považovat za jednotlivé dílčí útoky v rámci pokračujícího skutku podle analogického užití zákona č. 40/2009 Sb., trestního zákoníku, ve znění pozdějších předpisů. K analogickému užití trestního zákoníku je nutné, aby existovala zákonná mezera, která zde existuje. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 16. 4. 2008, č. j. 1 As 27/2008-67, uvedl, že analogie se uplatní v případech, kdy její použití slouží k ochraně práv obviněného a zároveň to není proti veřejnému zájmu. Jednání žalobce je pokračováním jednoho skutku, když postupoval se stejným záměrem i v jiných řízeních, se stejným způsobem provedení a v časové souvislosti. Žalobce namítá, že vydáním

napadeného rozhodnutí žalovaný porušil zásadu subsidiarity trestního postihu, resp. zásadu přiměřenosti a konečně i zásadu *ne bis in idem*.

4. Žalovaný neumožnil žalobci, aby se k věci vyjádřil, což bylo povinností žalovaného podle § 12 zákona č. 255/2012 Sb., o kontrole. Podle tohoto ustanovení měl žalovaný sepsat o kontrole protokol, který měl předat žalobci k případnému vyjádření.
5. Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že žalobce nijak nezpochybňuje, že k předmětným pochybením z jeho strany skutečně došlo. Žalovaný uvážil skutkové okolnosti případu a uložil žalobci výtku dle § 7a exekučního řádu, neboť měl za to, že ve smyslu zásady oportunity je udělení výtky přiléhavým opatřením, které dostatečně zajistí napravení dosavadní nesprávné praxe žalobce. Rozhodnutí kárného senátu sp. zn. 14 Kse 1/2018 bylo vydáno za jiné skutky, proto není důvodná námitka porušení zásady *ne bis in idem*. Rozhodnutí kárného senátu není možné vztahovat i na jiné skutky, o kterých kárný senát nerozhodoval.
6. Měla-li být námitka žalobce chápána tak, že napadá postup žalovaného, jelikož se v předmětném případě jednalo o kárné provinění a nikoliv o drobný nedostatek, má žalovaný za to, že to nemůže způsobit nezákonnost vydané výtky, jelikož výtky je mírnějším prostředkem než podání kárné žaloby. V době vydání žalobci vytýkaných usnesení již byla judikatura sjednocená. Tu totiž sjednotil Ústavní soud nálezem ze dne 1. 7. 2016, sp. zn. IV. ÚS 3250/14 (N 123/82 SbNU 25).
7. Trestní zákoník se analogicky podle žalovaného nepoužije, jelikož exekuční řád a ani zákon č. 7/2002 Sb., o řízení ve věcech soudců, státních zástupců a soudních exekutorů (dále jen „zákon o kárném řízení“), neobsahují žádná ustanovení upravující ukládání úhrnného, souhrnného či společného kárného opatření, která by významově odpovídala § 43 až § 45 trestního zákoníku. Dané právní předpisy neupravují analogické použití trestního zákoníku v hmotněprávní oblasti, ale pouze přiměřené použití zákona č. 141/1961 Sb., trestního řádu, jde-li o úpravu kárného řízení. K uložení výtky a kárného opatření jsou oprávněny různé orgány. Je tak pojmově vyloučeno, aby žalovaný v pozici správního orgánu sám zrušil rozhodnutí kárného soudu.
8. Žalovaný nesouhlasí s námitkou žalobce, že žalobce neměl možnost se vyjádřit k vytýkaným skutkům. Žalovaný totiž žalobce před udělením výtky vyzval k vyjádření, a to přípisem ze dne 28. 1. 2019, č. j. MSP-257/2018-OED-SEU/13. Kontrolní řád se na posuzovanou věc neuplatní, jelikož při ukládání výtky postupuje kontrolní orgán podle § 7a exekučního řádu. K takovému závěru dospěla i komentářová literatura.

IV. Posouzení žaloby

9. Městský soud v Praze (dále jen „městský soud“) v souladu s § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobcem vymezených námitek, vycházel při tom v souladu s § 75 odst. 1 s. ř. s. ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného a shledal, že žaloba je důvodná.
10. O věci rozhodl bez jednání, jelikož s takovým postupem žalobce i žalovaný vyjádřili souhlas, resp. nevyjádřili nesouhlas s rozhodnutím věci bez nařízení jednání (§ 51 odst. 1 s. ř. s.). Žalobce sice navrhl provedení důkazu, avšak to samo o sobě neznamená nesouhlas s rozhodnutím o věci bez nařízení jednání (usnesení rozšířeného senátu ze dne 16. 2. 2016, č. j. 7 As 93/2014-48, č. 3380/2016 Sb. NSS). Veškeré důkazy (str. 8 a 9 žaloby), jež žalobce

Shodu s prvopisem provedla: S. K.

navrhoval k provedení jako důkazu, jsou totiž obsaženy v žalovaném předloženém správním spise (správním spisem se dokazování neprovádí, viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 1. 2009, č. j. 9 Afs 8/2008-117, č. 2383/2011 Sb. NSS), popř. mají prokazovat skutkový stav, který však není mezi účastníky sporný.

11. Soud na úvod poznamenává, že v minulosti nebyla zjevná povaha výtky podle § 7a exekučního řádu. Tuto nejistotu odstranil rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 10. 7. 2018, č. j. 9 As 79/2016-41, č. 3779/2018 Sb. NSS, ve kterém uvedl následující: *„Rozšířený senát tedy uzavírá, že výtka podle § 30 odst. 3 zákona státním zastupitelství, ve znění účinném od 1. 3. 2002, je rozhodnutím ve smyslu § 65 s. ř. s. Soudní ochrana proti této výtce proto musí být poskytnuta formou žaloby proti tomuto rozhodnutí podle § 65 a násl. s. ř. s. Na ukládání výtky se použijí pouze základní zásady činnosti správních orgánů podle § 2 až 8 správního řádu. Povahu výtky je za stávající právní úpravy nutno vykládat shodně pro státní zástupce, soudce, notáře i soudní exekutory.“*
12. Jak již bylo výše uvedeno, ve věci není sporný skutkový stav. Žalobce dne 14. 8. 2017 vydal celkem 10 usnesení, jež byly objektivně z pohledu judikatury Ústavního soudu vadné, což nesporně ani žalobce. Za obsahově shodná usnesení (avšak nikoliv stejných spisových značek) byl žalobce uznán vinným zmiňovaným rozhodnutím kárného senátu sp. zn. 14 Kse 1/2018. Kárný senát v daném rozhodnutí uvedl, že náleží Ústavního soudu, který definitivně sjednotil spornou otázku, kdy a za jakých podmínek vzniká právo exekutora na úhradu nákladů exekuce, probíhá-li vůči povinnému insolvenční řízení, byl vydán dne 1. 7. 2016 a byl zpřístupněn on-line dne 3. 8. 2016. Od této doby bylo tak postaveno najisto, jakým způsobem mají soudní exekutoři postupovat. Do té doby mohl být soudní exekutor v dobré víře ve správnost právního názoru, že žalobcem zastávaný názor je v souladu se zákonem. Z toho důvodu i kárný senát zprostil žalobce části kárného návrhu, jímž mu bylo vytýkáno vydání usnesení ze dne 19. 5. 2016.
13. Soud se nejprve zabýval námitkou, dle které nebyly naplněny důvody k uložení výtky. Žalovaný k této námitce uvedl, že uložení výtky je mírnější prostředek než podání kárného návrhu, proto není vadou výtky, jednalo-li by se o kárné provinění a nikoliv o pouze drobný nedostatek. Žalobce již v podané žádosti o zrušení výtky ze dne 22. 8. 2019 namítal, že z rozhodnutí kárného senátu sp. zn. 14 Kse 1/2018 plyne, že jemu vytýkané jednání není drobný prohřešek, ale kárné provinění, proto měl žalovaný postoupit věc kárnému senátu.
14. Podle § 7a exekučního řádu *drobné nedostatky v exekuční a další činnosti exekutora, drobné nedostatky v činnosti exekutorského kandidáta (dále jen "kandidát") nebo exekutorského koncipienta (dále jen "koncipient") nebo drobné poklesky v chování ministerstvo, Komora nebo předseda okresního soudu exekutorovi, kandidátovi nebo koncipientovi písemně vytýkne.*
15. Z daného ustanovení plyne, že žalovaný (popř. jiný dohledový orgán) může soudnímu exekutorovi vytknout pouze **drobné nedostatky v exekuční činnosti**. Na závažnější porušení povinností soudního exekutora slouží institut kárné žaloby dle § 116 a dále exekučního řádu, k jehož projednání je příslušný kárný senát.
16. Z ustálené judikatury kárného senátu plyne, že nesprávná právní kvalifikace kárného provinění jako drobného nedostatku, za který je uložena výtka, zakládá překážku věci rozhodnuté. I kdyby pak oprávněný orgán dospěl k názoru, že věc měla být řešena formou kárné žaloby, takové řízení o kárné žalobě by musel kárný senát zastavit z důvodu zásady *ne bis in idem* (viz odůvodnění k výroku II, zejména poslední tři odstavce rozhodnutí kárného soudu ze dne 15. 9. 2009, č. j. 12 Ksz 1/2008-97). Rozšířený senát Nejvyššího

Shodu s prvopisem provedla: S. K.

správního soudu v bodě [83] již citovaného usnesení sp. zn. 9 As 79/2016 uvedl, že „je riziko, že kterýkoliv kárný žalobce může účelově zabránit kárnému stíhání uložením výtky i za jednání, které zcela očividně dosahuje intenzity kárného provinění. Právě s ohledem na toto riziko je možnost podat žalobu k ochraně veřejného zájmu [nejvyšším státním zástupcem nebo veřejným ochráncem práv podle § 66 odst. 2 a 3 s. ř. s., pozn. městského soudu] [...] žádoucí pojistkou proti případnému zneužití institutu výtky.“ Rozšířený senát tak předpokládá, že výtku uloženou za jednání, které mělo být projednáno před kárným senátem, je možné zrušit cestou žaloby proti rozhodnutí.

17. Posouzení toho, zda se jedná ještě o *drobné nedostatky v exekuční činnosti* ve smyslu § 7a exekuční řádu nebo jde již o takové porušení povinností soudního exekutora, které může zakládat kárnou odpovědnost, je dle městského soudu věcí správního uvážení dozorujících orgánů (ať již oprávněných uložit výtku nebo oprávněných podat kárnou žalobu dle § 117 odst. 2 exekučního řádu). Správní uvážení je možné v soudním řízení správním přezkoumat pouze v tom směru, zda žalovaný správní orgán uvážení nezneužil či zda nepřekročil jeho meze (usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 3. 2005, čj. 6 A 25/2002-42, č. 906/2006 Sb. NSS). Nejvyšší správní soud k tomu v rozsudku ze dne 19. 12. 2013, č. j. 2 As 130/2012-20, uvedl, že „na rozdíl od posuzování otázek zákonnosti, jimiž se soud musí při posuzování věci k žalobní námitce zabývat, je oblast správní diskrece soudní kontrole prakticky uzavřena. Podrobit správní uvážení soudnímu přezkoumání při hodnocení zákonnosti rozhodnutí lze jen potud, překročil-li správní orgán zákonem stanovené meze tohoto uvážení, vybočil-li z nich, nebo pokud volné uvážení zneužil; soud je oprávněn též posoudit, zda správním orgánem ustanovený rozhodný skutkový stav věci byl opatřen zákonným způsobem, případně zda není v logickém rozporu s výstupy provedené diskrece. Není však v pravomoci správního soudu, aby standardně vstupoval do role správního orgánu a pokládal na místo správní diskrece uvážení soudcovské, tedy například aby sám rozhodoval“.
18. Městský soud se tak zaměřil na to, zda žalovaný nepřekročil meze správního uvážení, když sporované jednání žalobce posoudil jako *drobné nedostatky*.
19. Kárný senát v jednání žalobce v rozhodnutí sp. zn. 14 Kse 1/2018, které bylo předmětem kárné žaloby (a jež bylo ve své podstatě shodné jako jednání, za něž mu byla uložena výtka), spatřoval porušení povinností exekutora a uznal jej vinným ze spáchání kárného deliktu. Kárný senát tak ve vydání daných 11 usnesení nespatořoval pouze *drobné nedostatky*, jež měly být řešeny výtkou. Kárný senát v daném rozhodnutí dokonce uvedl, že „kárně obviněný exekutor zjevně stojí na stanovisku, že tak mohl dlužník učinit jen ve lhůtě pro podání opravného prostředku proti rozhodnutí příkazujícím uhradit náklady exekuce, nikoliv později. Ostatně z toho vycházela jeho veškerá strategie s vydáváním rozhodnutí – exekutor zjevně spekuloval, že dlužník opravný prostředek včas nepodá. Vydávání rozhodnutí je pak chladnokrevný kalkul, že sice jde o pohledávku nevymahatelnou, pokud se však nebude dlužník včas bránit, stane se i tato naturální obligace formálně vymahatelnou. Kárný soud tedy nevidí v počínání exekutora jiný smysl, než cynickou úvahu, že si dlužníci neuvědomí právní dosah výroku rozhodnutí a skutečnost, že bylo vydáno v rozporu s rozhodnutím insolvenčního soudu o osvobození od placení pohledávek. Ostatně ani v jedné věci se dlužníci „včas“ nebránili, a v okamžiku, kdy uplynula lhůta k podání opravného prostředku, již exekutor další obranu dlužníků v navazujícím exekučním řízení ignoroval. [...] Kárný soud zdůrazňuje, že polemika kárně obviněného s judikaturou Ústavního soudu ve vyjádření ke kárné žalobě a také během dnešního jednání je nemístná. Soudní exekutoři nejsou ustanovováni do funkce proto, aby plamenně polemizovali s judikaturou Ústavního soudu, ale aby jednotnou judikaturu všech soudů,

včetně soudu ústavního, důsledně respektovali. [...] Ani to však neospravedlňuje exekutora v tom, aby své existující nároky uspokojoval cestou „nejlehčího odporu“, totiž vydáváním rozhodnutí o nákladech exekuce s předpokladem, že povinní se nebudou včas bránit. Jak vysvětluje Ústavní soud v nálezu IV. ÚS 3250/14, takovýto postup je naprosto nepřijatelný. V rozporu se smyslem insolvenčního řízení a oddlužení přivádí dlužníky zpět do dluhové spirály. Rozhodně nelze akceptovat ani exekutorovu obranu, že šlo o existující, byť k námitce dlužníka nevymahatelný dluh. Zákon jistě nesvěřuje exekutorům pravomoc vydávat rozhodnutí jen proto, aby se mohli díky této pravomoci dostat do lepší pozice než ostatní věřitelé v insolvenčním řízení. Exekutor vydával rozhodnutí, kterými si přiznával náklady exekuce, jakkoliv dobře věděl, že dlužníci byli od placení těchto závazků rozhodnutím insolvenčního soudu osvobozeni. Vydával tedy rozhodnutí, která zakládala vykonatelný titul pro další exekuci, s alibistickou argumentací, že se přece dlužníci mohli proti rozhodnutím bránit. V takovémto případě však postup exekutora narážel na shora cit. § 414 odst. 2 insolvenčního zákona (viz bod [24] shora). Exekutor dlouhodobě vydával rozhodnutí, která zakládala nároky exekutora na pohledávky, od jejichž placení byli dlužníci osvobozeni. Nelze se bránit s tím, že se přece dlužníci bývali mohli snadno proti rozhodnutím bránit, a soud by býval rozhodnutí zrušil. Exekutor dle kárného soudu zjevně počítal s tím, že se včas bránit nebudou (a kárný soud se původně pasivně dlužníků ani příliš nediví, neboť rozhodnutí byla vydána krátce po rozhodnutí insolvenčního soudu o oddlužení a osvobození dlužníků od placení zbytku pohledávek, proto lze mít za to, že si dlužníci bezprostředně ani neuvědomili, co pro ně vlastně sporný výrok rozhodnutí znamená). Exekutor svým jednáním tudíž obcházel § 414 odst. 2 insolvenčního zákona, neboť si přiznával náklady exekuce, jakkoliv věděl, že za daných podmínek jde o naturální obligaci, vynutitelnou jen tehdy, nebude-li se povinný řádně bránit. Současně porušil § 2 odst. 2 exekučního řádu, dle něhož exekutor je mj. povinen při výkonu svého povolání zdržet se všeho, co by mohlo obrozit důvěru v nezávislý, nestranný a spravedlivý výkon exekuční činnosti.“

20. Z citovaného je naprosto zjevné, že v jednání žalobce se o žádné *drobné nedostatky* nemohlo jednat. Jednání, jichž se žalobce dopouštěl, byla zjevným kárným proviněním. Žalobou napadená výtka byla přitom vydána dne 9. 8. 2019, tedy zhruba 11 měsíců po vydání citovaného kárného rozhodnutí dne 30. 10. 2018. Žalovaný tak měl dostatek času, aby přehodnotil svoje stanovisko týkající se závažnosti jednání žalobce. Dle městského soudu tak žalovaný překročil meze správního uvážení, když dospěl k závěru, že jednání žalobce je pouze *drobným nedostatkem*. Městský soud proto zrušil žalobou napadené rozhodnutí pro nezákonnost.
21. Obrana žalovaného, dle které užití mírnějších prostředků nezpůsobuje nezákonnost vydané výtky, není důvodná. Jak plyne z již citované části usnesení rozšířeného senátu sp. zn. 9 As 79/2016 (bod [16] tohoto rozsudku), právě žalobou proti rozhodnutí je možné zrušit nezákonně vydané výtky za situace, kdy měla být podána kárná žaloba. Městský soud pouze doplňuje, že rozšířený senát počítal s podáním žaloby nejvyšším státním zástupcem nebo veřejným ochráncem práv, avšak v posuzované věci se žalobce domáhal zrušení vydané výtky rovněž s odůvodněním, že věc měla být projednána před kárným soudem.
22. Soud se dále v krátkosti vyjádří i k dalším námitkám uplatněným v žalobě, i když již výše uvedené postačuje ke zrušení žalobou napadené výtky.
23. Žalobce namítal, že vydání každého usnesení mělo být bráno jako jednotlivé útoky pokračujícího skutku, za který již byl potrestán rozhodnutím kárného senátu sp. zn. 14 Kse 1/2018.

24. Kárný senát v rozhodnutí sp. zn. 1 Kse 1/2018 ve vztahu k jednotlivým usnesením, které žalobce vydal, uvedl v bodě [44], že na žalobci vytýkané jednání je nutno nahlížet jako na **pokračující delikt**. Je nutné připomenout, že za pokračující delikt kárný senát považoval všech 11 usnesení, které žalobce vydal v časovém období od 15. 12. 2016 do 4. 10. 2017. Nyní sporovaná usnesení vydal žalobce rovněž v tomto období dne 14. 8. 2017. Dle městského soudu tak na nyní posuzovaných 10 usnesení mělo být nahlíženo jako na dílčí útoky společně s 11 dílčími útoky (o kterých rozhodoval kárný senát) stejného pokračujícího deliktu. Zbývá tak posoudit, zda měl žalovaný povinnost zohlednit to, že se jednalo o pokračující delikt.
25. Žalovaný má pravdu v tom, že na věc nelze použít trestní zákoník, jelikož exekuční řád ani zákon o kárném řízení přímé uplatnění trestního zákoníku neumožňují. Kárný senát však v rozhodnutí ze dne 19. 2. 2020, čj. 12 Ksz 10/2019-127, uvedl, že *„kárný senát si je vědom, že kárné řízení ve věcech soudců a státních zástupců není řízením o trestním obvinění ve smyslu Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, ale řízením disciplinárním a náleží tedy do civilní větve čl. 6 citované úmluvy. Důvodem je mj. i to, že za porušení povinností může být uložena pouze sankce měnící podmínky právního vztahu mezi kárně obviněným a státem či tento právní vztah ukončující a nejde tedy z povahy věci o sankce trestní, nýbrž disciplinární (viz body 45. až 55. nálezu Ústavního soudu ze dne 29. 9. 2010, sp. zn. Pl. ÚS 33/09, ve věci návrhu na zrušení ustanovení o nepřipustnosti odvolání v kárném řízení). Disciplinární delikty jsou pak součástí správního trestání (viz např. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 1. 2008, čj. 2 As 34/2006 - 73, č. 1546/2008 Sb. NSS nebo bod 65 usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 11. 2015, čj. 4 Afs 210/2014-57). I u souběhu správních deliktů judikatura Nejvyššího správního soudu dovodila, že se uplatní absorpční zásada, i v těch případech, kdy to zákonná úprava výslovně nestanoví (viz například rozsudky Nejvyššího správního soudu rozsudku ze dne 22. 9. 2005, čj. 6 As 57/2004 - 54, č. 772/2006 Sb. NSS, nebo ze dne 31. 10. 2008, čj. 5 Afs 9/2008 - 328, č. 1767/2009 Sb. NSS). Lze ostatně vyjít i jen z relativně jednoduché úvahy, že pachatel by neměl být potrestán odlišně, ať je s ním vedeno jedno řízení nebo několik řízení, neboť jde o okolnost zpravidla na něm nezávislou.“* Kárný senát se v bodech [349] až [353] tohoto rozhodnutí vyjadřoval ke způsobu zohlednění toho, že o některých dílčích útocích pokračujícího kárného provinění bylo již rozhodnuto a proti některým dílčím útokům byla teprve podána kárná žaloba. Kárný senát dospěl k závěru, že je na místě aplikovat zejména zásadu absorpční a některé další principy ukládání trestu. Kárný senát by měl *„provést posouzení, jaké kárné opatření a případně v jaké výměře by bylo na místě, pokud by byly všechny skutky posuzovány v jednom řízení. Podle toho by měl následně zohlednit již uložené kárné opatření při rozhodování o novém kárném opatření tak, aby nové kárné opatření ve spojení s původním kárným opatřením pokud možno odpovídalo kárnému opatření, které by bylo uloženo v jednom řízení. V této situaci si lze také představit, že kárný senát dospěje i k závěru, že již původně uložené kárné opatření je dostačující, a proto pokud jde o další skutky, postačí již jen projednání kárného provinění“*.
26. Přestože se výše uvedené týká primárně kárných řízení před kárným senátem, jsou tyto závěry zobecnitelné i na méně formální řízení o výtce dle § 7a exekučního řádu. Žalovaný tak dle soudu měl povinnost zohlednit, že za pokračující delikt byl žalobce již potrestán a měl tak na věc aplikovat absorpční zásadu. Toto žalovaný neučinil, přestože žalobce v přípise ze dne 13. 2. 2019 poukázal na rozhodnutí kárného senátu sp. zn. 14 Kse 1/2018 a uvedl, že za daná jednání již byl potrestán.

27. Tato námitka je tak taktéž důvodná, avšak již není tak podstatná, jelikož, jak soud uvedl již výše, žalovaný neměl o daných skutcích žalobce vůbec uvažovat jako o drobných nedostatcích a neměl proto vůbec výtku vydat. Ve výsledku pak nemohl ani aplikovat absorpční zásadu.
28. Žalobce dále namítal, že mu žalovaný neumožnil vyjádřit se k vytýkaným jednáním před vydáním napadeného rozhodnutí. Přestože se v řízení o výtce podle § 7a exekučního řádu nepostupuje podle kontrolního řádu (viz bod [22] rozsudku Městského soudu v ze dne 26. 11. 2020, č. j. 9 A 137/2017-40), užijí se však základní zásady správního řízení zakotvené v § 2 – 8 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (viz již citované usnesení rozšířeného senátu sp. zn. 9 As 79/2016). Městský soud v rozsudku ze dne 23. 1. 2019, č. j. 10 A 76/2014-87, uvedl, že bylo vadou, když žalovaný neumožnil žalobci, kterému ukládal výtku, vyjádřit se před vydáním rozhodnutí k protokolu, který byl soudnímu exekutoru přikládán za vinu. V posuzované věci k této vadě nedošlo, protože ze správního spisu plyne, že žalovaný výzvou ze dne 28. 1. 2019, č. j. MSP-257/2018-OED-SEU/13, vyzval žalobce, aby se vyjádřil ke stížnosti povinného, ve které bylo popsáno později žalobci vytýkané jednání. Žalobce na tuto výzvu i reagoval podáním ze dne 13. 2. 2019. Tato námitka tak není důvodná.

V. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

29. Z výše uvedených důvodů městský soud rozhodnutí žalovaného dle § 78 odst. 1 s. ř. s. pro nezákonnost zrušil. V dalším řízení je dle § 78 odst. 5 s. ř. s. vázán právním názorem vysloveným soudem v tomto rozsudku.
30. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn § 60 odst. 1 s. ř. s. Jelikož měl žalobce ve věci plný úspěch, náleží mu náhrada nákladů řízení. Tyto náklady představují náklady na soudní poplatky ve výši 3 000 Kč za podání žaloby, a odměnu a náhradu hotových výdajů advokáta. Odměna náleží celkem za dva úkony právní služby, a to převzetí a přípravu zastoupení (§ 11 odst. 1 písm. a) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif)] a za návrh ve věci samé (žaloba) ve smyslu § 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu. Za každý úkon právní služby náleží zástupci žalobce mimosmluvní odměna ve výši 3 100 Kč (§ 9 odst. 4 písm. d) ve spojení s § 7 bodem 5. advokátního tarifu], která se zvyšuje o 300 Kč paušální náhrady hotových výdajů dle § 13 odst. 4 advokátního tarifu. Tato částka se zvyšuje o sazbu DPH, která je ve výši 21 %. Celkem tedy činí náhrada nákladů řízení částku 11 228 Kč, kterou je žalovaný povinen uhradit žalobci k rukám jeho zástupce.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém

rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 29.05.2023

Mgr. Gabriela Bašná v.r.
předsedkyně senátu